

Drahá Alžběto,
jak se máš? Co děláš? My jsme teď s Josefem a ještě nenarozeným Ježíšem na cestě do Betléma – je to hrůza. Vedro, vedro a vedro, dneska jsem myslela, že snad vypustím duši, ale nedá se nic dělat, musíme tam kvůli tomu součtu lidí, však víš.

No ale proč vlastně píšeš, poslouchej, co se mi stalo!
Jak tak putujeme, procházíme mnoha městy a vesničkami. Jednou jsme takhle dorazili do malebné, malé vesničky, už jsme byli opravdu hodně unavení, a tak jsme došli k rozhodnutí, že zde přenocujeme a hlavně něco pojíme.

Bylo již k večeru, když jsem procházela kolem několika starších žen, které si s hrůzou a údivem vyprávěly, že ve vzdáleném městě (už si nepamatuji, jak se přesně jmenovalo, ale myslím, že Praha nebo tak nějak..) se stalo něco hrozného. Nebudeš tomu věřit, ale nějaký neznámý velký muž, prý neměl vůbec vlasy, surově zavraždil několika bodnými ranami mladého chlapce – Roma a to jenom kvůli tomu, že měl jinou barvu pleti, že byl zkrátka jiný. Nevím, jak toto vyprávění působilo na tebe, ale já byla naprosto zdrcená! Nejprve jsem tomu nechtěla věřit a říkala si, že to snad ani není možné, potom ale, když mé myšlenky stále bloudily směrem k onomu vyprávění, začala jsem uvažovat a uvědomovat si, proč vlastně svět potřebuje více tolerance.

Vždyť tohle nebyl jediný incident. Tohle nebylo nic ojedinělého, ba naopak, těchto konfliktů je čím dál tím více a to i u nás! Vždyť každou chvíli čteme v místních veřejných papýrech o násilí na ostatních jenom kvůli tomu, že jsou jiní, že věří v něco jiného, že mají jinou barvu pleti, jiné představy o mezilidských vztazích, o životě. Bylo mi z toho smutno a musela jsem stále dál uvažovat.

Pomalu jsem přicházela na to, že kdyby svět nepotřeboval více tolerance; byl by to průšvih. On jí potřebuje stále víc! Jinak by to nešlo, protože útlak, netolerance, diskriminace a neúcta by rostly a nemělo by je co zastavit, zadržet. A nakonec? Ach, ani nechci pomyslet! Je toho tolik špatného, co se děje všude kolem nás. Neměli bychom být tak lhostejní k ostatním. Zároveň, ale nejde být tolerantní úplně ke všemu – asi by nebylo nejlepší tolerovat to, že je někdo vrahem. Podle mého, tolerance taky hodně souvisí se zodpovědností.

A co mé dítě? Přijme svět mě i mé dítě? Bude k nám tolerantní? Vždyť jsem těhotná a přitom ani nejsme s Josefem svoji! Jakou stránku ukáže svět nám? Mám z toho docela hrůzu, milá Alžběto, ale zároveň mám ohromnou naději, že s narozením toho, koho nosím pod srdcem, přijde odpuštění, smíření, láska a to, myslím, je základem tolerance, alespoň tak to bylo zaslíbeno.

Ať to bude, jak chce, vím, že já se vždy budu snažit dívat na ostatní lidi s pokorným přesvědčením, že každý jsme jiný a hlavně, že každý máme právo na to být jiný.
A co ty, má přítelkyně? Co si o tom myslíš? Už se nemůžu dočkat, až se setkáme a řádně si o tom promluvíme (dostala jsem recept na báječné Jeruzalémské placičky, tak je můžeme společně vyzkoušet upéct).

A jak se má Jeník a Zachariáš? Jste stále v Jeruzalémě? Nestřetáváte se tam s netolerancí? Doufám, že jste všichni v pořádku. Už se mi po vás docela stýská. Jsme s Josefem po dlouhé cestě unavení a všechno na nás tak nějak padá. Taky ho hodně zarazilo to, o čem jsem uvažovala, co jsem slyšela. Má o nás strach. Je moc milý, stará se o mě, jak nejlépe může. Mám ho opravdu ráda. Snad v pořádku dojdeme do Betléma.

Milá Alžběto, moc se i se Zachariášem a Janem opatrujte, mějte se dobře a snažte se být tolerantní vůči všemu kolem sebe. Moc se těším na naše setkání.

S upřímným přátelstvím

Maria

Tereza Pokorná, 15let

ZŠ Vrané nad Vltavou, U Školy 208, 252 46 Vrané nad Vltavou